

lige enten blev at fjerne eller maatte erlægge en Bøde. Hvis derimod Domstolen ikke kunde blive enig, kunde der finde en Appel til Cultusministeriet Sted, hvilket jeg imidlertid ikke nærmere skal indlade mig paa.

Hvad nu det foreliggende Lovforslags enkelte Paragrapher angaaer, da skal jeg — næst at bemærke, at jeg, efter hvad jeg først htrede om Sagen, ikke kan stemme for den, saalænge den ligger for i sin nuværende Form, og vel neppe engang, om den forelaa i den Form, i hvilken den næstforegaaende Taler (Grundtvig) troede at kunne tiltræde den — gjøre opmærksom paa, at der er en praktisk Vanskelighed tilstede ved den, som ikke er berørt af de foregaaende Talere. I det slesvigske Landskab er der kun en kort Vej at reise paa Grund af den ringe Afstand mellem de forskjellige Steder, hvor saadanne Prøveprædikener foresalbe i Vacance. I Kongeriget Danmark er det derimod en heel anden Sag; der er der 1,100 Præster, snarere over end under, og Vacancernes Tal er saaledes ikke ubetydeligt. En Præst, der søger Forslyttelse, venter naturligviis paa en saadan i længere Tid, ja saalænge, indtil han kan antage, at det Kald, han vil komme til, vil give ham et nogenlunde rigeligt Udkomme, og maaskee søger han den i Nægen ikke, førend han kan sige; inden jeg faaer et Kald af den og den Størrelse, flytter jeg ikke. Nu er det klart, at naar han ikke er utaalmodig, vil han omtrent kunne beregne, naar hans Tid kommer, og det vil da let indtræffe, at han i et og samme Aar bliver indstillet flere Gange til vacante Sognekald. Det har jeg selv seet, da jeg har staaet som Volonteur i et geistligt Contoir, og jeg veed desfra meget godt og sikkert, at der for een og samme Præst er indtraadt, at han i Aarets Løb endogsaa flere Gange har været indstillet til Sognekald af eensartet Størrelse. Hvad vil da nu skee, naar dette Lovforslag vedtages? Man vil da see endeel Præster, der reise uafbrudt omkring og holde kirkelige Forelæsninger. De ville findes allevegne, thi der er bestandig Kald ledige, og da de naturligviis maae reise, hvad enten de ere indstillede som Nr. 1, 2, 3 eller 4, vilde de faae Meget at bestille, og jeg troer, at man maaskee vil faae at see,

naar den Tid nærmer sig, at en Præst kan vente Forslyttelse, at han reiser uafbrudt hele Aaret og prædiker overalt undtagen i sin egen Menighed. Det vil tage Tid, naar en Præst fra Vestkysten af Sjælland bliver indstillet til et Kald paa Holland, for ham at reise derover; og maaskee at han paa samme Tid kan blive indstillet til et Kald i Ribe-Egnen, hvor han da maa begive sig hen, og medens han opholder sig der, kan han blive indstillet til et Kald i Frederiksborg Amt osv. Der vil, naar man betragter Kongerigets betydelige Omfang, paa denne Maade kunne opstaae de største praktiske Vanskeligheder, tilmed da det er adskillt i særregne Dele ved Sund og Belter, der stundom ere vanskelige at passere. Hvorledes man vil overvinde disse praktiske Vanskeligheder, der, som jeg troer, ikke ere saa lette at komme forbi, vil jeg overlade til dem, der esse Loven i den Grad, at de ville have den aldeles uforandret.

Et andet Punkt, som jeg naturligviis paa ingen Maade kunde have tiltraadt, selv om jeg iøvrigt var stemt for Lovforslaget, er dets § 5 om Erstatning af Reiserne; thi skal Menigheden have Fornøielsen af Valget imellem 4; da troer jeg ogsaa, at den bør betale det; thi det er dog en afgjort Sandhed, at man ikke nu skal have et Privilegium uden at give Noget for det; hvor man har faaet et saadant, finder jeg det derfor fuldkommen berettiget, at Vedkommende sige: Vi maae have Noget for det, hvis det ikke bevises, at man har faaet det i en tidligere Tid og som en Naadessag, thi da er det jo en anden Sag. — Med Hensyn til det Punkt i § 4, som er berørt af en tidligere æret Taler (Schiern), om Tjenestgænderes og Qvinders Stemmeberettigelse, da deler jeg aldeles hans Anskuelse, navnlig kan jeg ikke see, hvorledes Menigheden, hvis man vil, at den skal have en saadan Stemmeret, skal kunne deles i de 2 Veire, dem som stemme og ikke stemme, efter andet Kriterium, end at Vedkommende har naaet den passende Alder og har aflagt det Vidnesbyrd, som godtgjør, at man er Medlem af Folkekirken. Det er disse Bemærkninger, jeg paa Sagens nuværende Standpunkt har fundet mig foranlediget til at knytte til det foreliggende Lovforslag.